

Değişim

Âdem TERZİ

Öykü

Karafatma değil ki onlar hamamböceği, ikisi farklı, diyorum, hamamböceği deme bana midem kalkacak şimdi, ben bilmiyor muyum lanet olasıcaların cinsini, diyor, o zaman ne zor öldüklerini de bilirsin, suyun altında bile yaşayabiliyorlar; nükleer bomba dahi kâr etmiyor bunlara, ben ne yapayım, diyorum, hamamböceklerini övme bana, kendinden haber ver beceriksiz sorumsuz adam, diyor, beceriksiz de sorumsuz da değilim, bu işin âdeti böyle, kadın söylenir söylenir adam da bir iki ay sonra nihayet tamir eder damlayan musluğu, bu da onun gibi, yani sıradan bir aile babasıyım ben, bu kadar büyütme, biraz zaman ver bana, diyorum, bir yıldır söylüyorum evi böcekler basacak diye, öyle normal bir ev erkeği olsaydın şimdiye on kere hallederdin bu işi, zaten normal bir aile olsaydık normal bir evde yaşardık haşerat deliğinde değil, diyor, şu ilk kitabım çıksın biz de çıkıcaz daha aydınlık bir yere, diyorum, tabi tabi, kim okuyacaksa o deli saçmalarını, diyor, nereden biliyorsun ne saçması olduklarını, doğru dürüst okumadın ki hiçbirini, diyorum, hesap et işte öz karın bile okuyamadıktan sonra, diyor ellerini beline koyup, hesap et işte öz karın bile okumadıktan sonra, diye ağzına ökeniyorum, çalıştırmısaydın da yan gelip okusaydım, evde de yardım ettiğin yok, yorgunluktan yattığım yeri zor buluyorum akşamları, diyor, benim ki iş değil mi, kaç kere para vermediler mi yazdığım yerlerden, diyorum, benim aldığım üç kuruş olmasaydı sabahladığın elektrik parasına bile yetmezdi onlar, gündüz oturur bari insan uyuyacağına, sorumsuz değil de nesin yani şimdi sen diyor ve artık susmuyor ama sesi yavaş yavaş kayboluyor. Sandalyeme eğilmiş hareket eden bir çene kalıyor geriye.

En az bir saattir hamamböceğini öldür cümlesini yazıp durduğumu fark ediyorum önümdeki boş kâğıtlara, beş aydır bitmeyen bir öykümün finalini düşünürken. Kesin bir kadının çenesi vardır bu işin arkasında, diye yazıyorum son cümlenin altına. Klavyeden çıkmış kadar düzgün bir gülen yüz ikonunu ekliyorum hemen yanına. Başka niçin hamamböceğine dönüşsün ki bir insan? Doğanın en sağlam zırhına bürünüp rahata ermiş işte. Bu kılıktayken hiçbir kadın gelip kulağının dibinde söylenemez artık.

Öykünün muhteşem girişini ve finalini düşünüyorum sonra benimkinin yerine. Başka bir öykü de final de yazılamazmış artık gibi geliyor bana.

Telefonu yayınevinin tombul sesli kadını açıyor yine. İlgili birime aktarıırken yayınevinin yeni kitaplarını dinletiyor bant kaydından. Nefesimi zor tutuyorum. Okunan her addan sonra benimkini duyacakmışım gibi oluyorum. Ama bu sefer üç dakika dolmadan açılıyor telefon. Sıcak bir erkek sesi adımla selamlıyor beni. Bu karşılaşmaya hazırlıksız olduğumdan söyleyecek bir şey bulamıyorum. O da bunu beklemiyor zaten. *Henüz karar veremedik*, diyor. *Hikâyelerinizi ben okudum. Açıkçası kararsız kaldım. Nasıl söyleyeyim, bu tür öykülerde gerçeklikle metafor arasında ince bir çizgi vardır ya, yazarın tam üzerinde durduğu çizgi... Öykülerinizde bu çizgiyi algılayamadım ben. Bu yüzden ürküttüler beni biraz. Ama belki bana öyle gelmişlerdir. Belki benim ürkmem iyiye işaretir bu tarz anlatılarda. Bu konudaki sezgilerine güvendiğim bir iki kişinin daha fikrini alacağız.*

Hiçbir şey bulamazsa posta pulunun arkasındaki yapışkanı yiyerek hayatta kalabilen bir canlı bu, neyle savaştığımızı bilmiyorsun sen, diyorum, *ne saçmalıyorsun sen*, diyor, *bitmedi, başı kopsa bile iki gün daha yaşayabiliyormuş, beyni ayaklarındaymış çünkü*, diyorum, *ayaklarında mayaklarında, yine bir beyni varmış en azından*, diyor, *ne demek istiyorsun sen, beyinsiz miyim ben*, diyorum, *varsa bile boşmuş muhakkak, dünyadaki bütün hamamböceklerine suikast mı düzenle dedim sana, nesini araştırıyorsun şeceresini kitaplardan, alt tarafı bir iki böcek, al kuvvetli bir zehir sabahtan sık gitsin, çoluksuz çocuksuz ev, kedi bile besleyemiyoruz, bir gece başka yerde kalırız olur biter, ne kadar büyüttün bu işi*, diyor.

Son bir saattir *hamamböceğini öldür, kadını sustur* cümlesini tekrarlıyorum önümdeki boş kâğıtlara, karım öteki odada söylenirken. *Başkalarının da dahli olmalı bu işte*, diye yazıyorum en son cümlenin altına. Klavyeden çıkmış kadar düzgün bir kurukafa ve çapraz kemikler çiziyorum hemen yanına. *Hazır hamamböceği olmuşken işe gider mi yoksa insan? Ne halt ettiklerini görürsünler istemiştir.*

Bir de bu açıdan düşününce öykü daha da yüceliyor gözümde.

Uyurken konuşamıyor karım. Çeneden başka organlarına da rahat rahat bakabiliyorum o zaman. Karanlıkta bile parlayan saçları, güzel bir burnu, biçimli bir alni ve dudakları var. Uyurken onu seyrettiğim anlarda sakin ritmini duyabildiğim kalbi de var. O kalpe seviyor belki beni. Sevmişti en azından bir zamanlar. O

sevgiden bir çatı kuramadım. Haklı olabilir söylediklerinde. Beceriksizim ben. Bir iki böcekle bile başa çıkamıyorum. Evim bir yana beynimi bile koruyamıyorum. Ayaklarını belirli aralıklarla ama hiç durmadan birbirine sürtmelerinin sesini duyuyorum artık deliklerinde. Uyuyamıyorum.

Karımın söylediğinin aksine suikasttan farkı yokmuş hamamböceği öldürmenin. Orta boy bir devlet büyüğünü yok etmeleri için kiralayacakmışım gibi yüksek bir ücret istiyor birinci hamamböceği öldürücüsü. *Bir kısmını da sonra versek olur mu*, diyor, *bir kısmını da o zaman öldürürüz*, diyor. Gülüyor da arkamdan ben çıkarken.

Bırak onları, uzay adamı gibi giyinip geliyorlar. Dersin atom bombası patlatacak. Sıktıkları bunla aynı ilaç. Şekle şemaile gidiyor yani paran, diyor çok daha makul bir ücret isteyen ikinci hamamböceği öldürücüsü. *Öldürür mü yani bu dediğin ilaç*, diyorum, *kökünü bile kazır da dışkılarıyla bile haberleşebiliyor bu namussuzlar. Biri tekrar yerleşti mi ötekiler mutlaka gelir eğer kötü koşullar devam ederse*, diyor, *şimdilik kalsın o zaman madem, kitap basılmayacak galiba*, diyorum, *matbaa mı ilaçlatacaktın abi*, diyor ben çıkarken.

Bugün ne yaptım bil bakalım, diyorum, *yaptıklarını mı, hayal ettiklerini mi yoksa yaptığını sandıklarını mı*, diyor, *onlar eskidendi, şimdi sen bil bakalım bugün ne yaptım*, diyorum, *bilemedim, söyle bakalım ne yapmışsın*, diyor, *böcek öldürücülerle görüştüüm*, diyorum, *eee*, diyor, *görüştüm işte, o yol uygun gelmedi bana*, diyorum, *bu mu yaptım dediğin şey*, diyor, *evet, bir şey değil mi yani şimdi bu*, diyorum, *sorunu çözmediğine göre bir şey yapmış sayılmazsın*, diyor, *anlansa işi üzerime aldım artık*, diyorum ellerini çıldıracakmış gibi başının üzerine kaldırıyor. Başka bir şey söylemeden gidip yatıyor.

Yarın bitecek bu iş, diyorum kendi kendime, önümdeki boş kâğıtlara yine emir cümleleri yazıp yanına üçgen içinde siyah kurukafa ve çapraz kemikler çizirken; *öyle ya da böyle bitecek*.

Yayınevinin bant kaydını üç kere dinliyorum neşeli tombul sesli kadın beni ilgili birime bağlamaya çalışırken. Kitabımın adını duyamıyorum. Öykülerimi okuyan adama da bağlanamıyorum. *Toplantıda*, diyor kadın bu sefer daha ciddi bir sesle, *ne zaman çıkarlar*, diyorum, *bilmiyorum ama bir gelişme olursa...* derken *tabii tabii arayacaklar beni mutlaka*, diye tamamlıyorum. Bir şey demeden kapatıyor telefonu ötekiler gibi.

Domuz için bile satıyoruz bunu. Hamamböceği ne ki? diyor tezgâhın arkasındaki sinirli ince adam, bulabileceğin en tesirli hayvan zehri bu.

Nasıl öldürür bu, diyorum, deliklerin önüne biraz sür yeter. Bir iki hafta giren de çıkan da iflah olmaz. Yalnız kaptan kacaktan uzak tutmak lazım, çok tehlikeli, diyor.

Kokusu var mı peki bunun, anlaşılır mı, diyorum, ben almıyorum, onlar alıyor mu bilmiyorum, zira gördüğün gibi hamamböceği değilim, diyor ve hâlâ son söylediklerine gülüyor ben elimde poşetle çıkarken.

Karıma telefon edip bir arkadaşımın ölen karısının cenazesine gideceğimi, gece de onunla kalabileceğimi söylüyorum. Bir otele yerleşip hamamböceği ve kadın sesinden uzak, öykümü bitiriyorum.

Zehirlenen karımı son kez görmeme izin vermiyorlar. Demir ayaklı bir masanın önündeki demir ayaklı bir sandalyede tutuyorlar uzun süredir.

İriyarı iki adam dikiliyor tepemde. Daha çok aralarında konuşuyorlar. *Yazar mısın sen, dediğini duyar gibi oluyorum birinin. Evet, daha kitabım çıkmadı ama yazarım ben, diyorum başımı kaldırıp. Onu demiyorum, her yediğin haltı böyle sağa sola yazar mısın, dediğini net olarak duyuyorum bu sefer ama bir anlam veremiyorum buna ve boş boş bakıyorum.*

Sol elindeki bir kâğıdı uzatıyor yüzüme doğru. *Bu senin yazın mı, diyor, evet, bunlar benim kâğıtlarım, diyorum, oku bakalım ne yazmışsın buraya, diyor, hamamböceğini öldür, kadını sustur, diyorum.*

Adamın sol eli önümde, gözlerim de hâlâ o elin tuttuğu kâğıtta olmasına rağmen sağ elinin havadaki devinimini görebiliyorum. Beyaz ve yumuşak görünen bu elin ayasının yüzümdeki etkisi tahminimden fazla oluyor.

Doğru oku, diyor yüzüm bir yana savrulurken.

Gözlerimi tekrar önümdeki kâğıda çevirip *hamamböceğini öldür, kadını sustur*, derken aynı elin ters tarafta başlayan devinimini görüyorum: *İyi bak!*

Elin tersinin marifetiyle yüzüm öteki yana savrulurken alttaki cümlelere takılıyor gözüm: *Kadını öldür, hamamböceğini sustur!*